

Filip Tamás

Kálnoky Lászlónak, a magasba

Filip Tamás
(1960, Budapest)
költő, szerkesztő, jogász,
József Attila-díjas

Míg élek, hány tonna
levegőt mozgat meg tudóm?
Mekkora szelet tudnék
kavarni, ha egyszerre
moccanna meg, amit
apránként beszívtam, kifújtam –
istenem, hány tornyot
tudnék ledönteni velem?
S ha kövekké válna
hirtelen, hány tornyot
lehetne emelni belőle?

Neveim

El nem köszönnék senkitől, azzal
álcáznám a búcsút, hogy nem integetnék,
miközben eltűnök a saját nyomaimban,
mint egy füvesember, aki utoljára lépdél
fölfelé a hegyoldalon. Hagyatékát
fölcímkézte, minden zacskón látszik,
hogy ami benne van, mire jó.

Most még tudom, mit nem tanultam,
és beleszédülök, hogy eszembe jusson,
amit a fejembe vertek. És hosszú,
de nyugalmas hajsza után hajnalban
izzadtan arra ébredek, hogy vállamat
rázza egy szelíden ismeretlen ember.

Szótlanul elvezet oda, ahol nem jártam
soha, mégis minden ismerős, és
azt a nevet írták az ajtóra, amelyet
ezután fogok viselni. Valahogy bele kell
szoknom ebbe az újba; azzal kezdem,
hogy bemutatkozom magamnak.